

Atmiņu stāsti par barikāžu laika notikumiem

Atmiņu stāsts

1991. gadā mana mamma audzināja gadu vecu dēlu, manu vecāko brāli, tādēļ viņa uz Rīgas barikādēm nebrauca, taču arī Kauguros šajā gadā norisinājās dažādi notikumi. Gar Policijas departamenta mācību centra ēku brauca tanki un bruņumašīnas. Cilvēki stāvēja uz māju jumtiem un vēroja, kā gaisā lidinās helikopteri.

Mans tētis gan piedalījās barikāžu celšanā un aizstāvēšanā kopā ar savu tēvu. Tajā laikā viņš kā Zemessardzes vīrs pildīja savu pienākumu pret tautu. Viņš atceras, kā iedzīvotāji no visas Rīgas nesa karstu tēju un dažādas uzkodas, jo bija auksts un posteni atstāt nedrīkstēja.

Tētis saka, ka barikādes Latvijas vēsturē ir ļoti nozīmīgs notikums un tajās dienās viņš juta satraukumu un atbildību par savu tautu. Mamma piekrīt, ka visapkārt bija satraukums, jo visi gaidīja ziņas par notikumiem Rīgā. Bija bailes un neziņa par Latvijas nākotni.

1991. gadā PSRS veica agresiju pret Baltijas valstīm, cenšoties gāzt valdību un atjaunot kontroli. Dažādu tautību cilvēki no visas Latvijas ieradās Rīgā, apliecinot, ka nepieļaus, lai atkal nonāktu PSRS okupācijā. Barikādes vairoja sabiedrības pārliecību, ka neatkarība sasniedzama, nepielietojot ieročus, mierīgā ceļā.

Gvido Juškovskis, 7.a klase

Manas ģimenes stāsts par barikādēm

Kad notika barikādes, manai mammai bija 10 gadu. Šo laiku viņa tik spilgti neatceras, bet ģimenē bija nojaušamas tā laika izjūtas - bailes. Bailes par nezināmo, par notiekošo Baltijas valstīs. Barikādēs piedalījās mans vectēvs un tētis.

Mamma atceras, kā tēvs pienāca pie viņas, stipri samīļoja un cieši ieskatījās acīs. Acīs bija asaras, jo viņš nezināja, vai pārnāks mājās.

Tētim bija tikai 16 gadu, šo laiku viņš atceras ar nostalgiju, jo "tādas cilvēku kopības izjūtas diemžēl vairs nepiedzīvosim. Mēs bijām visi kopā: veci, jauni, krievi, lietuvieši... Bet visam pāri, protams, bija bailes - mēs neviens nezinājām, kā viss beigsies".

Rūta Evelīna Vencele, 7.a klase

Atmiņu stāsts

1991. gadā, no 13. janvāra līdz 27. janvārim, notika barikādes, ko rīkoja Latvijas tauta LR neatkarības atjaunošanas pasākumu nostiprināšanai un atbalstīšanai.

Mana mamma bija pārāk maziņa, vecāki viņu nelaida uz barikāžu notikumiem Rīgā. Mamma brālim Rihardam, kas mācījās vidusskolā, tajā laikā bija 17 gadi, viņš ar draugiem piedalījās barikāžu notikumu pēdējās dienās, kad vairs nebija šaušanas, jo viņa vecāki bija pret jaunieša piedalīšanos pirmo, bīstamāko, dienu pasākumos.

Mammas brālis atceras, ka Vecrīgas ielās bija desmitiem tūkstošu cilvēku, kas dziedāja, dedzināja ugunsiskus, un gaisā virmoja daudzu tūkstošu cilvēku dvēseles pacilātība un brīvības aizstāvības alkas.

Vakarā manas mammas brālis ar vilcienu devās atpakaļ uz Sloku, jo negribēja satraukt vecākus, paliekot Rīgā pa nakti.

Alvis Punkstiņš, 7.a klase

Atmiņu stāsts

Par barikāžu laika notikumiem aptaujāju savu vecvecmammu, kurai šobrīd ir 78 gadi. Viņa dzīvo Lubānā un ļoti maz vairs ko atceras, jo lauku rajonos barikāžu laiku tik ļoti neizjuta.

Bija pāris vīriešu, kas brauca uz barikādēm. Sauliņš' Valdis (šoferis), 1991. gadā apmēram 25 gadus vecs, bija, un, kā lubānieši dēvēja, slavenais Fabianu Viesturs (autosportists) arī piedalījās 1991. gada barikādēs. Tolaik viņam bija 51 gads. Viņi piekrāva smagās mašīnas ar malku un betona klučiem un devās aizstāvēt Latviju pret omoniešiem. Dežurēja maiņās un gulēja baznīcā, jo 1991. gadā bija ļoti auksts un visi sēdēja ap ugunsisku, lai sasildītos.

Ar 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīmi tika apbalvoti drosmīgie un pašaieliedzīgie lubānieši Arnts Gatis, Bačuks Raimonds un daudzi citi.

Kristīne Sendija Verne, 7.a klase

Atmiņu stāsts

Mana mamma gluži nepiedalījās barikādēs, bet turpat netālu Rīgā visu redzēja pa dzīvokļa logu. Mamma bija maza, viņai bija 10 gadu. Viņa bija skolniece, bet janvāra notikumu dēļ uz skolu nebija jāiet. Mazā meitene bija lielā neziņā, kā viss notiks, kā būs turpmāk jādzīvo.

Agija Krivicka, 7.a klase

Atmiņu stāsts

Par šausmīgo notikumu, kuru piedzīvoja Latvija pirms 30 gadiem, man pastāstīja mamma. Viņai tad bija 20 gadi. Tajā laikā viņa nestrādāja, bet audzināja manu brāli, kuram bija gads un seši mēneši.

Tieši 20. janvārī mamma devās no laukiem uz Rīgu. Viņai vajadzēja doties pie manas omes, lai paciemotos un nopirktu nepieciešamās preces mājai. Iepriekšējā vakarā mamma nezināja, ka nākamajā rītā būs barikādes, tāpēc mierīgi devās uz Rīgu. Tikai galvaspilsētā viņa uzzināja, kas notiek. Pie Daugavas cilvēki, mazi un lieli, vācās kopā un dedzināja ugunsiskus. Pa ielām pārvietojās smagās automašīnas, pilnas ar dzelziem, stieņiem, maisiem, kas bija domāti, lai bloķētu ielas un tiltus. Tajā dienā bija bloķēta visa satiksme un mamma nevarēja tikt atpakaļ uz laukiem. Viņa barikādēs nepiedalījās, jo tas nebija iespējams - mājās gaidīja mans mazais brālis, bet viņa cerēja un zināja, ka esam spēcīga valsts un tiksīm galā.

Manuprāt, šis notikums parādīja, ka apvienojoties esam spēcīgāki par visiem. Mūsu galvenais spēks ir nevardarbīga pretošanās un vienotība: cilvēki, kas barikādēs piedalījās, cīnījās ar kailām rokām. Šim notikumam ir ļoti liela nozīme, jo tas ļauj izprast vienotības un brīvības vērtību.

Beatrise Libere, 8.a klase

Atmiņu stāsts

Es aptaujāju mammas radnieci Ilonu. 1991. gadā, barikāžu laikā, Ilonai bija 21 gads. Tajā laikā viņa strādāja Jūrmalas pilsētas sabiedriskās ēdināšanas organizācijā. Protams, lielākais uzņēmums Jūrmalā nevarēja palikt malā barikāžu dienās, un viņi organizēja tējas un ēdiena piegādi barikāžu dalībniekiem, sargiem. Ilona bija jauna, apķērīga studente, iespējams, tāpēc viņu aizsūtīja uz Rīgu. Tajā gadā bija ļoti auksta, salīga ziema. Lai piegādātu karstu tēju un ēdienu barikāžu aizstāvjiem, pati uzņēmuma direktore deva savu dienesta auto "Volga", lai Ilona katru dienu varētu braukt uz Rīgu un piegādāt pārtiku. Stāvēt ikdienā pie Saeimas, meitene dalīja maizītes un karstu tēju. Kaut arī viņas darbs nebija tik grūts, bez šaubām, atrasties Rīgā Latvijai nozīmīgā un atbildīgā laikā, būt vajadzīgai savai valstij un tautai bija gods. Cik zināms, tajā laikā cilvēki brauca palīdzēt, ar ko vien varēja, no visas Latvijas!

Milana Filatova, 8.a klase

Atmiņu stāsts

1991. gada barikāžu notikumos piedalījās mammas māsa Silva, 15 gadus veca meitene. Viņa stāsta, ka visu notiekošo uztvērusi ne tik nopietni kā pieaugušie. Staigājot pa Rīgas ielām, varēja redzēt, ka pie mājām bija iekurināti uguns kuri. Cilvēki cits citam pasniedza siltu zupu un tēju, cienāja ar desmaizītēm. Maisos bija atvesti kartupeļi, kurus iebēra turpat ugunskurā, apcepa un ēda. Ielās bija izvietojusies lauksaimniecības tehnika, bloķējot ceļus. Cilvēki bija vienoti, saliedēti, tāpēc katrs no mājām nesa savus ēdiena krājumus un dalījās ar tiem. No cilvēku runām varēja saprast, viņi baidās, ka no Daugavas var iznākt ienaidnieki, piemēram, no zemūdenes, un uzbrukt. Silva barikāžu laikā Zaķusalā pavadīja vienu nakti.

Ričards Tinte, 8.b klase

Barikādes

Cilvēks, kas piedalījās barikādēs, bija mana tēta drauga tēta draugs. Viņš diemžēl neko pastāstīt vairs nevarēs, jo viņu barikādēs nošāva. Tādēļ stāsts būs par to, kā barikāžu laiku izjuta mana ome.

Katrīnas omes stāsts

Tajā pirmdienas rītā, kad Rīgā jau bija sākušās barikādes, manā darbavietā sākās parasta darba diena. Es strādāju par konditori. Ap pulksten astoņiem piezvanīja priekšnieks un deva norādi: līdz pulksten 11:00 izcept 500 bulciņu vešanai uz Rīgu barikāžu dalībnieku ēdināšanai. Tāds daudzums bulciņu, protams, netika izcepts vienas dienas laikā, bet tika cepts astoņas dienas. Jāsaka, tā es ar savu darbu atbalstīju barikāžu dalībniekus.

Konditorejas cehā strādājām dažādu tautību cilvēki, pārsvarā krievi. Vieni atbalstīja barikādes, citi izturējās noliedzoši, bet daži bija klaji naidīgi pret visu notiekošo. Izjūtas bija tādas dīvainas – it kā karot gatavojamies. Slokas ielas ap dienas vidu bija tukšas. Laikam ļoti daudzi sekoja līdzti notikumiem ar radio un televīzijas starpniecību. Mūsu ģimene, es un tavs opa, arī vakaros neatgājām no televizora un ļoti pārdzīvojām par notiekošo valstī. Satrauca Viļņas notikumi. Laiks līdz augusta vidum bija tāds, ka varēja būt visādi. Bailes iedvesa helihopteri, kas lidinājās virs Kauguriem un Slokas un tad uz Rīgu virs dzelzceļa līnijas. Tie lidoja tik zemu, ka šūpojās priežu galotnes. Kauguros viņus interesēja policijas mācību ēka, tur arī šaudījās.

Kad šodien atceros to laiku, iekšēji pārņēmu tā pati baiļu izjūta, kāda bija toreiz.

Katrīna Vonda, 8.a klase

Atmiņu stāsts

Barikādēs piedalījās mans opis Elmārs Gudriķis. Viņš uz barikādēm devās divas reizes. Tajā laikā viņam bija 46 gadi un viņš nodarbojās ar lauksaimniecību - aizraujošu un grūtu nozari. Mana mamma domā, ka viņš piedalījās barikādēs Bastejkalnā un aizsargāja Ministru padomes ēku. Opja pārdomas un izjūtas es nevaru aprakstīt, bet varu uzrakstīt, ko pārdzīvoja oma. Viņa izjuta satraukumu, jo televīzija pārraidīja, kā Rīgā šauj, un ome domāja, ka ir sācijas karš. Opis viņai stāstīja, ka, pirmkārt, visi vīri, kas piedalījās janvāra notikumos, bija ļoti nopietni. Otrkārt, viņš teica, ka nevienu nešķiroja, kurš ir krievs, kurš - latvietis. Visi bija vienoti. Treškārt, viņš sacīja, ka cilvēki bija laipni un cienāja ar tēju.

Mans opis nopelnīja 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīmi. Bet mēs, pateicoties barikāžu laikam, varam dzīvot brīvā un skaistā valstī.

Sabīne Straupeniece, 8.a klase

.